

# Зерно

Василь Грінчак

Змивала мати на посів  
Пшеницю в цебрику дубовім  
Від головні і бур'янів,  
Від пилу й залишків полови.

Із братом воду я носив,  
А він просив: "Ну досить, мамо,  
Ти й відпочити не даси,  
Все ллеш у цебрик, наче в яму".

Вона ж зливала раз у раз  
На землю воду помутнілу  
І, незважаючи на нас,  
Роботу скінчити хотіла.

І все спливало, лиш зерно,  
Одне в одно, янтарне, чисте,  
Лягало золотом на дно  
І грало барвами іскристо.

Пройшли літа... і я змужнів,  
Давно врожай зібрала мати.  
Та весну ту і той посів  
І завжди буду пам'ятати.

Бо хочеться мені давно  
В житті поезії такої,  
Щоб кожне слово, як зерно,  
Лягло на дно душі людської.